

Medlem har forandret sig i det Kapitel; jeg har ikke. Jeg staar i den Henseende ganske paa det samme Standpunkt, som det ærede Medlem stod paa for en halv Snes Aar siden, da han gjorde en Rejse paa Langeland for at konstatere, at vi vare aandelig fri, og at vi i det borgerlige Liv hævede „enhver sit“ uden at blande det religiøse og borgerlige sammen. Det udelukker ikke Begrænsningen af Friheden og dens Anvendelse. Jeg veed ikke, hvor det staar i Rigsdagstidenden, at jeg har ønsket, at Handelskommis'jer blive fri om Søndagen; men det er ogsaa ligegyldigt, hvor det staar eller ikke. Jeg har affirmeret den samme Mening endnu, og naar det ærede Medlem har hørt, hvad jeg har sagt, saa vil han se, at det er det samme, som jeg nu siger, at jeg vilde nødig lægge Børsteligheder i Vejen for denne Lov, som vil komme mange Mennesker til Gode. Det er ikke det, der forlanges her, men der forlanges her, at vi skulle forlade vort Standpunkt fra i Fjor, og det er det, som jeg siger, er et absolut ubilligt Forlangende. Det ærede Medlem havde ved 1ste Behandling meget mod Forslaget fra i Fjor, fordi det ikke tog Vælgerne med; nu have Forslagsstillerne indskrænket det til Vælgerne, og efter det kunne Vælgerne absolut kræve Ret til at være fri. Den Arbejdsgiver, der nægter dem det, bliver straffet efter Loven. Det er i Virkeligheden at etablere Valgfrihed saa godt, som det overhovedet kan gøres for Vælgerne paa Valgdagen. Nu har det ærede Medlem meget imod, at saadant skal gøres, og hvorfor? Fordi han siger, at det faktisk ikke saar nogen Betydning. Nu er det straks Arbejdsgiverne, der blive flemme Mennesker; forleden Dag, da vi talte om andre Love, vare de Engle. Han siger, at Arbejdsgiveren kan sige til Vælgerne: Vil Du gøre det og det paa Valgdagen, uden at han kommer i Strid med det, der staar i Lovforslaget. Jeg tror, at der er hans juridiske Skarpsindighed løbet af med ham; der er han gaaet for vidt. Jeg paastaar, uden at være Jurist, at naar dette Endringsforslag er vedtaget, saa vil den Arbejdsgiver, der siger til Vælgeren paa Valgdagen: Vil Du gøre det og det paa Valgdagen, ellers ere vi færdige med hinanden, blive dømt som den, der har krævet Arbejde af ham paa denne Dag. Det paastaar nu, jeg vil komme nærmere til en Højeesteretskendelse. Det er i Realiteten det samme, og den onde Vilje er saa slet skjult, at den er aabenbar; han vil derfor blive taget i Naksen og dømt efter Loven. Foreløbig skal jeg indskrænke mig bertil og anbefale det høje Ting at vedtage dette Forslag, og hvis det vedtages, da an-

befaler jeg det til den ærede Minister paa Lovens Vej at søge at faa Loven vedtagen med dette Indhold. Jeg føler mig overbevist om, at det staar i den højesterede Stiftsministers Magt at gøre det, saa meget mere som det er et rent Minimum af, hvad Folketinget har forlangt tidligere, og et Forslag, som aldrig har foreligget i den Skikkelse til Drøftelse ovenpaa.

P. Solm: Jeg vil kun bemærke, at det ikke længere er meget lysteligt at stille Endringsforslag under de nuværende Forhold her i Salen. Den Behandling, som Mindretallets Endringsforslag nu faar, skal ikke opmuntre Mindretal i Almindelighed, tror jeg, til at fremkomme med Tanker, som det muligvis har, eller til at faa Tinget til at drøfte Tanker, som Tinget selv har haft tidligere. Indtilertid har jeg dog tænkt, at det dog maaste var rigtigt at gøre det, da vi forleden hørte den ærede Indringsminister udtale — det var, da vi havde Fattigloven eller den anden Lov, Alderdomsforførgelsesloven, eller hvad vi nu skulle kalde den under Forhandling — at han var ikke forud bunden til nogen som helst Redaktion af det foreliggende Lovforslag, som hørte med ind under Overenskomsten og Arbejdsplanen, og det viste han efter sin Mening, ved at han modtog Endringsforslag, som stilledes af andre. Vi hørte nu ved 1ste Behandling af dette Lovforslag, at dette Forslag ikke en Gang havde det tilfælles med det andet, at det var medoptaget i Arbejdsplanen, det erklæredes den Dag, og derfor syntes jeg, at der var saa meget mere Grund til at forsøge at faa enkelte Ting, som man mente kunde forbedre Lovforslaget, ind deri, forinden det atter forlod dette Ting. Men nu hører man jo den Tale. Vil man have denne Lov, eller vil man ikke? Ja, naar man hører noget saadant, saa er det ikke meget lysteligt at stille Endringsforslag; man kan lige saa godt lade være, for det bliver dog til intet. Man kan jo godt stille Endringsforslag, men hvis vi vedtage Lovforslaget anderledes, end det blev vedtaget i Landstinget, saa bliver der ikke

Rettelse.

Sp. 5029 S. 9 f. n.: „kan indantes“ læs: „kan uden for Sjæbenhavn indantes“.